

dan, at jo ældre og sundere man blev, desto rigere blev samfundet, og desto mindre behov var der for pension, pasning og pleje osv.

Men vores tilbagetrækningsystem er så ufleksibelt indrettet, at en længere levetid automatisk betyder flere år på pension i stedet for flere år i et aktivt arbejdsliv. Vi står på papiret i den paradoksale situation, at mere forebyggelse, mere sundhed osv. er en ren underskudsforretning for samfundet, og derfor vil jeg gerne takke SF for at have rejst denne debat, for det giver os lejlighed til endnu en gang at slå fast, at tilbagetrækningsalderen må og skal sættes i vejret.

For hvert ekstra år, tilbagetrækningsalderen bliver sat i vejret, gør vi det til en overskudsforretning for samfundet at forbedre folks sundhedstilstand. Jeg har noteret mig, at SF som forberedelse til denne debat har været dybt nede i Velfærdskommissionens kapitel 15 om forebyggelse. SF har ledt med lys og lygte efter noget, man kunne være enig i, og i den forbindelse er man faldet over nogle bemærkninger i kapitel 15, hvor der står, at en øget forebyggende indsats har potentiale til at spare det offentlige for store beløb.

Det er rart at se, at SF på enkelte punkter er enig med Velfærdskommissionen, og det er rart at se, at SF gerne vil spare det offentlige for store beløb. Men det er lidt ærgerligt, at SF ikke kan finde ud af at læse videre i Velfærdskommissionens rapport, for der står nemlig også, at hvorvidt omkostninger til en øget forebyggelse kan berettiges af de efterfølgende besparelser bør dog i givet fald belyses nærmere. Velfærdskommissionen har ikke haft tid og ressourcer til at se nærmere på det spørgsmål.

Velfærdskommissionen slår altså fast, at forebyggelse desværre ikke behøver at være en god forretning med det nuværende system, men for Venstre er det altså ikke den snævre rentabilitetsbetragtning, der kommer først. Vi mener under alle omstændigheder, at forebyggelse skal højt på dagsordenen, fordi længere levetid er et selvstændigt mål.

I Venstre mener vi, det er vigtigt at opnå de ekstra gode leveår. Systemet må indrette sig efter menneskene, og derfor må tilbagetrækningsalderen simpelt hen stige i takt med middellevetiden. Jeg ser frem til de fortsatte forhandlinger, og det er mit indtryk, at de deltagende partier forstår situationens alvor og er positive over for en senere tilbagetrækningsalder. Udfordringen er stor, men vi deler en fælles målsætning, og dermed er vejen banet for et godt resultat.

Jeg skal på vegne af Venstre og Det Konservative Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at regeringen har fremlagt et udspil til velfærdsforhandlinger, hvori elementer fra Velfærdskommissionens endelige rapport indgår.

Regeringen forhandler nu med en række partier om dette udspil.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 70).

Kl. 15.50

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg beder ordføreren blive stående.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er foreløbig fem korte bemærkninger, og den første er til hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da Enhedslisten var til 26 minutters velfærdsforhandlinger med finansministeren, havde vi en konsulent med fra det virkelige liv. Hun hed Helle, og efter mange år som pædagogmedhjælper var hun gået på efterløn som 60-årig. De sidste 5 år, hun var i arbejde, havde hun på grund af nedslidning set frem til at kunne forlade arbejdsmarkedet og gå på efterløn, når hun blev 60, og ikke udsætte det, til det måske kunne betale sig bedre rent økonomisk.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Venstres ordfører: Hvad vil Venstres ordfører gøre for personer, der ligesom Helle kun kan klare sig, til de bliver 60 år og derefter er nødt til at forlade arbejdsmarkedet og gå på efterløn? Hvad vil Venstre gøre for de personer i en situation, hvor man foreslår at forhøje efterlønsalderen til 63 år?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Ifølge det udspil, regeringen har lagt frem, vil der jo ikke ske nogen ændringer af efterlønnen før om 10 år. Det betyder, at vi får tid til at indrette os efter den situation, og derfor er det jo en lidt statisk betragtning, at der ikke kan gøres noget for, at langt, langt færre er nedslidte, når de nærmer sig de 60 år.

Vi tror, at vi kan ændre den situation, og vi tror, at vi kan fortsætte ad den vej, vi allerede